

РЕШЕНИЕ

№ 837

гр. София, 08.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав,
в публично заседание на 25.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **9293** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по жалба на С. Б. В. чрез адв. К. Ч. от САК против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 79/11.08.2023г. на КО в група ООР на сектор ОП към 02 РУП, СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП- временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство, но не повече от 18 месеца.

С жалбата се посочва, че оспорваната заповед е издадена в нарушение на чл.156, ал.3 от АПК, доколкото е съществувала ЗПАМ 60/24.07.2023г. /оттеглена със Заповед № 79/11.08.2023г./, като двете заповеди за ПАМ са издадени с идентични фактически установявания, отразени в съответните актове. Жалбоподателят счита, че в случая оттегленият акт не може да бъде издаден повторно на същите фактически основания, а ако бъде издаден, то новият акт ще бъде материално незаконосъобразен.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателят поддържа жалбата, изтъквайки аргументите за нарушение на чл.156, ал.3 от АПК, както и първостепенно претендира нищожност на атакувания акт.

Представителят на ответника намира, че жалбата следва да се остави без уважение поради липсващи основания за прогласяване на нищожност на атакувания акт.

Посочва, че макар и да съществуват две заповеди с идентичен номер и дата, те са с различно правно основание, с различен предмет, не са идентични, а предмет на оспорване по настоящото е заповедта на основание чл.171, т.1, б.Б от ЗДвП. В същия смисъл са и представени по делото писмени бележки.

Административен съд София-град, 10-ти състав, като обсъди събраните по делото доказателства и съобрази доводите на страните и закона, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

С АУАН бл. № 414984 от 24.07.23г., съставен от старши полицаи при 02 РУ СДВР, на С. Б. В. е вменено нарушение по чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП- за това, че на 24.07.2023г. около 02.30 часа в [населено място], по [улица]е управлявал л.а. Д. Докер с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на трето лице и след извършена проба на водача за употребата на алкохол с техническо средство Дрегер Алкотест 7510 с фабр. номер ARBA 0144 и проба 00262, уредът отчел 0.79 промила в издишания от водача въздух. На водача е издаден талон за медицинско изследване. Актът е подписан от В. без възражения. Посочено е в него, че се изземват СУМПС №283874038 и контролния талон на автомобила.

Със Заповед № 60 от 24.07.2023г. за налагане на принудителна административна мярка, издадена от КО в група ООР на сектор ОП при 02 РУ СДВР с посочване, че поради управление на МПС с рег. [рег.номер на МПС] с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда, са налице предпоставките на чл.171,т.2, б.Б от ЗДвП за прилагане на принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС. На основание чл.172, ал.2, т.3 от ЗДвП свидетелството за управление на МПС на С. Б. В. е отнето, като заповедта му е връчена същия ден.

Заповед № 60 от 24.07.2023г. за налагане на ПАМ е обжалвана по съдебен ред от С. В., във връзка с което е образувано адм. дело 7985/23 по описа на АССГ. При представяне на административната преписка административният орган е представил Заповед №79/11.08.2023г., издадено от КО, група ООР, сектор ОП при 02 РУ СДВР, с която на основание чл.91, ал.1 от АПК е оттеглена ЗППАМ № 60/24.07.2023г. против жалбоподателя В., с която се постановява временно отнемане на свидетелството за управление на МПС. Предвид оттеглянето на заповедта за налагане на ПАМ, жалбоподателят е депозирал молба, че жалбата му следва да се остави без разглеждане, което е и сторено с определение №7983 от 20.09.2023г. и прекратено производството по адм. дело 7985/23 на АССГ.

По делото се установява още, че с протокол за химическо изследване за определяне концентрацията на алкохол в кръвта № 409/24.07.2023г. е доказано наличието на етилов алкохол в кръвта на жалбоподателя 0.59 промила.

Отново на 11.08.2023г. е издадена и Заповед № 79/11.08.2023г. от КО, група ООР, сектор ОП при 02 РУ СДВР за прилагане на принудителна административна мярка с посочване, че поради управление на МПС с рег. [рег.номер на МПС] с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда, са налице предпоставките на

чл.171, т.1, б.Б от ЗДвП за прилагане на принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС. На основание чл.172, ал.2, т.3 от ЗДвП свидетелството за управление на МПС на С. Б. В. е отнето.

При така установените факти, настоящия съдебен състав, след извършена по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт, достигна до следните правни изводи:

Жалбата следва да се приеме за подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, тъй като приложената по делото докладна записка от 23.08.2023г., която евентуално индикира съобщаване акта на жалбоподателя, няма яснота за проведените действия на административния орган- посочено е, че жалбоподателят е извикан в приемната на полицейския инспектор, за да му бъдат предявени двата броя заповеди: Заповед № 79/11.08.2023г. и ЗППАМ № 79/11.08.2023г.; в проведения с него разговор той е заявил, че вече обжалва пред съда ЗППАМ № 60/24.07.2023г. и отказал да подпише заповедите. Съгласно чл.149, ал.1 от АПК административният акт може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщаването му. Разпоредбата на чл.18а, ал.7 от АПК, към която препраща чл.61, ал.1 от АПК и която урежда случаите на устно уведомяване за изготвения акт, изисква освен удостоверяването му с подписа на съответното извършило го длъжностно лице и да се съобщи на адресата, че може да получи документите или книгата в 7-дневен срок, след който те се считат връчени (отделен е въпросът какъв процесуален смисъл е въвел законодателя в седемдневния срок на връчване, при условие, че срока по чл.149 АПК тече от съобщаването; от значение е, че в докладната записка не става ясно какво точно е съобщено в настоящия случай)

Жалбата е подадена от страна с активна процесуална легитимация срещу акт подлежащ на съдебен контрол и пред надлежния съд, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт – Заповед № 79/11.08.2023г. за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т.1, б.,б“ от ЗДвП. Тази заповед е издадена след оттеглянето от адм. орган на Заповед № 60 от 24.07.2023г. за прилагане на принудителна административна мярка, на чл.171, т.2, б.Б от ЗДвП. Извън различното процесуално основание за налагане на принудителните административни мерки, процесните заповеди имат идентично фактическо установяване и идентичен предмет- временно отнемане на свидетелството за управление на МПС за не повече от 18 месеца, заради това, че жалбоподателят на 24.07.2023г. е управлявал МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда. Очевидно административният орган е счел, че в първоначалната заповед е посочил погрешно процесуалната норма, въз основа на която налага ПАМ (заб. чл.171,т.2, б.Б от ЗДвП се отнася за ПАМ, свързана с управление на МПС с опасен товар при несъответствие на вида и класа му с превозвания товар, каквото не е настоящото установено нарушение от жалбоподателя), което е „поправил“ чрез издаване на процесната заповед.

Използваният подход за „поправка“ на първоначално издадения административен акт чрез неговото оттегляне и издаване на нов, не може да бъде споделен. В разпоредбата на чл. 156, ал. 3 АПК е предвидено, че оттегленият акт може да бъде издаден повторно само при нови обстоятелства, т.е. установява се забрана за повторно издаване на оттегления акт при същите фактически обстоятелства. От данните по делото е безспорно, че процесната заповед и оттеглената такава имат припокриване на фактическите обстоятелства т.е. фактическите основания са едни и същи. Фактическите основания за издаване на административния акт са онези факти и обстоятелства от обективната действителност, които мотивират приложимостта на конкретна правна норма, представляваща правното основание за издаване на акта. Административният орган не може да поправи първоначално издадената ЗППАМ по реда на чл.156, ал.3 от АПК, а е следвало, ако счита, че е допуснал фактическа грешка, да издаде акт за поправка на първоначалния акт, който като неразделна част от основния трябва да бъде съобщен на жалбоподателя, какъвто е редът, предвиден в чл.62, ал.2 от АПК.

За пълнота на произнасянето следва да се посочи, че незаконосъобразно е не наличието на два акта с един и същ номер и от една и съща дата (Заповед № 79/11.08.2023г. за отмяна на предходна ЗППАМ и ЗППАМ № 79/11.08.2023г.), а налагане два пъти на принудителна административна мярка по отношение на едно и също лице, една и съща по своите правни последици и фактическо основание. Засяга се съществено правото на защита на лицето, спрямо което същата се прилага, тъй като то се поставя в невъзможност да разбере волята на органа относно това за какъв срок спрямо него се въвеждат неблагоприятни последици и е самостоятелно основание за отмяната на индивидуалния адм. акт.

По всички изложени съображения жалбата е основателна и следва да бъде уважена. С оглед изхода на правния спор на жалбоподателят се дължат разноски, като своевременно са поискани и доказани такива в размер на 810 лева.

Воден от горните мотиви и на основание чл.172, ал.1 и ал.2, пр.последно от АПК, Административен съд София град, 10-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 79/11.08.2023г. на КО в група ООР на сектор ОП към 02 РУ, СДВР, с която на С. Б. В. е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП- временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство, но не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на С. Б. В. направените по делото разноски в размер на 810 /осемстотин и десет/ лева.

Решението е окончателно.

